

[N. Neergaard.]

og vedtaget her i Folketinget; det vilde have knust og ødelagt Balancen fuldstændig og ført os ned i en varig Underskudsperiode, hvis der da ikke skulde paalægges betydelige nye Skatter. Nu er Situationen den, at den ved Nedskæringer og Skatte- og Takstreduktioner skabte nye Balance straks viste sig at kunne holde med et Overskud paa 5,8 Mill. Kr. Jeg maa sige, at jeg blev grebet af dyb Forbavselse, da jeg hørte den højtærede Finansminister gentage, hvad der jo er brugt af Agitationen indenfor hans Parti, at det var slet ikke noget Overskud, men i Virkeligheden et Underskud, fordi der fra Formueregnskabet var overført det, som der ikke havde været Anvendelse for efter Valutalovene, at de ca. 10 Mill. Kr. blev givet tilbage til Skatteyderne. Det er jo noget, der ligger ganske udenfor det finansielle Grundlag, hvorpaa Finansloven er bygget; det er ganske klart, at denne Overførelse — saaledes som jeg saa mange Gange har forklaret her i Rigsdagen — kun er en bogholderimæssig Metode, hvorved disse ca. 10 Mill. Kr. blev taget fra Formuebudgettet og givet tilbage til Skatteyderne, men at det ikke i allermindste Maade berører den virkelige Balance og det Grundlag, hvorpaa denne hviler. Men saa kommer jo lykkeligvis for den højtærede Finansminister Overgangsåret 1929—30 med et Underskud. I hvor høj Grad dette bunder i ganske exceptionelle og forbigaaende Forhold, viser ikke blot Finanslovforslaget for 1929—30, men maaske i endnu højere Grad det nye Finanslovforslag, som er forelagt af den højtærede Regering. Ogsaa dette Finanslovforslag er helt og fuldt bygget paa den foregaaende Regerings Arbejde.

Hvad Udsigterne for Fremtiden angaar, ja, saa kan jeg med min bedste Villie ikke se videre lyst paa dem. I og for sig tror jeg gerne, at den højtærede Finansminister vil holde igen, men han *kan* ikke. Valgdagen binder, sagde en af hans højtærede Kolleger, Forsvarsminister Rasmussen. Ja, og den Agitation, som er gaaet forud for Valgdagen, den binder ikke mindre. Skulde blot de halve af Valgdagens Løfter indfries, saa vilde vi ligge i det vildeste finansielle Kaos lige straks. Man søger nok til en vis Grad at moderere, Forskellen paa en Oppositions og en Regerings Stilling har jo allerede vist sig. Den nuværende højtærede Statsminister foreslog tidligere, som Fører for Oppositionen her i Folketinget, blankt Ophævelse af Restaurationsskatten uden Kompensationer.

Nu har man dog besindet sig paa, at det gaar ikke, at der maa findes Kompensationer, at der maa paalægges nye Skatter, som den højtærede Regering tumler med. De forskellige Muligheder, der i den Henseende kan frembyde sig, skal jeg ikke ved denne Lejlighed beskæftige mig med, det kan vi komme tilbage til, naar de paagældende Skattelovforslag foreligger. Men de 15 Mill. Kr., som det drejer sig om, skal erstattes med nye Skatter. Ængstelsen ved, hvad det kan bringe at skulle opfylde Valgdagens og Agitationens Løfter, har ogsaa givet sig Udtryk deri, at man har stuvet saa meget som muligt af de brændbare Sager hen i Udvalg og Kommissioner; dette er imidlertid Galgenfrist, derved hjælper man sig kun for en meget kort Tid.

Men begge disse Ting viser jo, at man — for at bruge et Udtryk af en norsk Klassiker — er kommet fra Agitationens friske Morgenrøde og ned i det gustne Overlæg. Hvad dette Overlæg vil føre til, det faar vi nu at se. Det er nemlig umuligt, at disse mange Løfter og Forventninger, man har vakt hos Vælgerbefolkningen, ikke skulde komme og banke paa; hvor uvelkomment det end kan være, saa vil det ske. Noget ligger allerede paa Rigsdagens Bord, men det er ganske sikkert det mindste af det, men det er, som jeg nævnte før, i og for sig nok til at rokke væsentligt ved Finanslovforslaget. Og meget andet vil komme efter. Hvad mener man f. Eks. om Tjenestemændene? Ja, jeg maa gøre den tidligere højtærede Opposition en Kompliment for den overordentlig fikse Maade, hvorpaa den har benyttet hele Tjenestemandssagen. Man rejste en sand Storm her overfor den tidligere Regering paa Grund af Nedsættelserne, men i de Kommuner, hvor Socialdemokraterne regerer, var man som bekendt ikke sen til at benytte sig af denne Haandsrækning fra Regeringens Side gennem de vedtagne Ændringer i Statstjenestemandsløven; det var ogsaa nødvendigt for dem at gøre det, for hvordan vilde ellers f. Eks. Københavns Kommunes Budget have set ud, hvis det ikke var sket? Altsaa, man skældte ud, man denuncierte det som skammeligt og umoralsk o. s. v., det, der var sket, men man var meget kvik til at benytte det. Og Agitationen gik endnu videre forud for den sidste Valgdag. Trods det, at man ligefrem havde benyttet Regeringens Forslag som en Redningsplanke for saa mange socialdemokratiske styrede Kommuner, vedblev man at agitere dermed, og Tjenestemændene maa absolut have faaet den Forestilling, at naar de daværende